

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. november 3.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

FENYÍTŐ ÍTÉLETTEL

Alapige: Jer 46,25-47,7

Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Csapással sújtom Ámón istent Nó városában, a fáraót és Egyiptomot, isteneit és királyait, a fáraót és azokat, akik benne bíznak. Azoknak a kezébe adom őket, akik az életükre törnek, Nebukadneccar babilóniai királynak és szolgálóinak a kezébe. De azután megint úgy laknak ott, mint hajdan – így szól az Úr. De te ne félj, szolgálóm, Jákób, és ne rettegj, Izráel! Mert én hazasegítlek a messzeségből, ivadékaidat a fogság földjéről. Visszatér Jákób, és békében lesz, gondtalanul él, nem riasztja senki. Ne félj, szolgálóm, Jákób – így szól az Úr –, mert én veled leszek! Véget vetek minden népnek, akik közé szétszórtalak, de neked nem vetek véget. Megfenyítelek igazságosan, mert nem hagyhatlak büntetés nélkül. Így szólt az Úr igéje Jeremiás prófétához a filiszteusokról, mielőtt a fáraó levette Gázát. Ezt mondja az Úr: Víz indul el északról, áradó folyóvá lesz; elárasztja az országot és a benne élőket, a városokat és a bennük lakókat. Az emberek segítségért kiáltanak, jajgat az ország minden lakója. Mert hangosan csattog a mének patája, dübörögnek a harci kocsik robogó kerekei. Az apák még fiaikkal sem törődnek, mert erejük odalett, mert jön az a nap, amely elpusztít minden filiszteust, kiirtja Tírusz és Szidón utolsó segítőit is. Elpusztítja az Úr a filiszteusokat, a Kaftór szigetéről valók utódait. Kopaszra nyiratkoznak Gázában, elnémulnak Askelónban. Völgyüknek maradék népe, meddig vagdalod magadat? Jaj, Úrnak kardja, meddig nem nyugszol meg? Húzódj vissza hüvelyedbe, csillapodj, maradj veszteg! Hogyan maradhatna nyugton, hiszen az Úr parancsolt neki?! Odarendelte azt Askelón és a tengerpart ellen.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy a te isteni hatalmatod már most is megmutatod és imádunk, hogy amikor eljön az Úr Jézus, még hatalmasabban kiteljesedik testi szemeink láttára is, kicsoda vagy te, mi mindent cselekedtél és cselekszel érettünk, népedért. Urunk szeretnénk látni téged akkor is győztesnek és megtartónak, szabadítónak, amikor a hétköznapi körülményeink miatt úgy érezzük,

mintha nem lennél az. Könyörülj rajtunk kérünk, hogy ne tudjon semmi és senki eltávolítani attól a bizonyosságtól, hogy milyen Istenünk vagy te Jézusban. Köszönjük Urunk neked, hogy ma este is együtt lehetünk a te népeddel és hálásak vagyunk, hogy imádkozhatunk téged. Szeretnénk arra kérni, hogy most is szólítson meg a te igéd üzenete bennünket. Kérünk téged arra Urunk, hogy amit mondasz nekünk, segíts azt cselekedni is. Áldunk Urunk, hogy az Úr Jézusért ezt végzed, Lelked által munkálsz. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy az ő nevéért meghallgatod imádságunkat, mi ezt kérjük is tőled.

Ámen.

Igehirdetés

Jeremiás könyvében a mostani napokban pogány népekről szóló ítéletes próféciákat olvasunk. Az események leírása részletesen történik – hallottuk a most felolvasott igerészben, gyönyörű szép költői képekben. A földi történések mögött mindig ott van az Úr személye és cselekvése is. Ez a bibliai szakasz is, természetesen, először Isten népének szóló kijelentés. Tehát idegen népekről és az Úrról, ezen keresztül Isten népének szól. A téma mindenképpen kellemetlen, talán elszomorító, hiszen Isten ítéletéről szól. Talán még az is megfordul gondolatainkban, hogy miért kell ilyen sokat írni a különböző nemzetek megítéléséről, nem lehetne-e egyszerűbben elmondani mindezeket. Csakhogy, az ókori nyelven és az ókori történéseknek megfelelően részletesen elmondják mindig, hogy valójában mi történt.

Ítélt az Úr, valójában a népét is ítéli, csak hogy nem véglegesen és ezért erre is keresnünk kell a választ, hogy miért. A végén kiderül, hogy Isten kegyelme, szabadítása azoknak a népeknek is megszólal, akiket ezt megelőzően súlyos ítéletéről biztosított. Erről a három üzenetről lesz szó: ítél Isten, népét is és végén még a pogány népeket is megmenti.

Az ítéletes próféciák a 46. résztől kezdve az 51. részig vannak. Az 52. részben még Júdea pusztulásáról olvasunk ebben a könyvben. A pogány népeket tehát megítéli Isten. Nagyon fontos, hogy a pogány népek ítéletéről van szó. Egyiptomról a 46. fejezetben, a 47-ben a filiszteusokról, aztán a moábiakról és a többi, főleg Izrael és Júda népének szomszédos államai megítéléséről. A végrehajtó hatalom, világbirodalom ekkor a babiloni. Jeremiás a babiloni fogság idején élt. Viszont az 50. és 51. rész olvasása során megtudjuk, hogy végül Babilont is utoléri a megítélő isteni kard.

A filiszteusok megítélését is Babilon teljesítette ki, erről van szó bővebben a 47. rész verseiben. Az első versben olvassuk, hogy a babiloniak, a káldeusok előtt a fáraó által is ítélte Isten a filiszteusokat. Tudatosan fogalmaztam így, hogy ítélte Isten a filiszteusokat a fáraó által, mert itt arról olvasunk, hogy Isten megítélte Egyiptomot. Jeremiáson keresztül ezt kijelentette népének, és különös a sorrend, hogy utána mégis egy olyan történeti eseményt mutat be abban az egy versben mindenképpen, amely megelőzi a 46. rész történéseit, mert el akarja mondani, hogy a filiszteusokat a fáraó is ítélte. Majd utána a babiloniak.

A kijelentés tehát beszél Isten népének háborúkról, népek leigázásáról a földi szintén. A Biblia fényében azonban mindig a teljes kép látható, a láthatatlan

szintéren ott van az Úr munkája, Isten igazsága, hogy ő ítelt és használja a nemzeteket. Amikor Izrael és Júda népe olvashatta vagy hallhatta ezeket a kijelentéseket akkor maguknak is újra és újra különböző történeti eseményekre kellett gondolniuk. A történések során mindig Isten munkálkodott és cselekedett. Ezt a bizonyos időbeli eltolódást azért emeltem ki, hogy Egyiptom a 46. részben, a filiszteusok a 47. részben ítéltetnek, és mégis azt olvassuk, hogy Egyiptom is ítelt. Közbe iktatta be Isten Lelke a próféta által azt a két verset, ami az ő népéről szól. Végig pogány népek megítéléséről olvasunk és az elején mégis beiktatta Egyiptom és a filiszteusok történései leírása közé az ő népéről szóló kijelentést.

Ezzel Isten ígéje mindenképpen azt is erősíti a kijelentésben, hogy amikor az idegen népek ítéletéről olvasunk, az valamilyen formában mindig érinti Isten népet is. Nem rajtuk van az ítélet, de érinti őket is. Ne felejtsük el, hogy bármit, amit Isten az ó- vagy az újszövetségben világtörténelmi vonulatokban cselekedett és cselekszik a mi időnkben is, azt mindig az ő népéért is teszi. Erről beszél az egész Szentírás. Ezért énekeltük a 47. Zsoltárt, ami erről szól, hogy Isten az ő népet különösen is szereti és amikor ma is cselekszik a világban, világhatalmak vagy kisebb országokban, azt mindig a népéért is teszi. Isten Úr a világ fölött, Isten Úr a pogány népek fölött is.

A Példabeszédek 21. részében olvassuk azt a nagyon szép képet, hogy milyen a király Isten kezében: „Mint a vizeknek folyásai olyan a királynak szíve az Úrnak kezében, valahová akarja, odahajtja azt!” A mindenkori királyok azt teszik, amit Isten akar. Az Úrnak kezében van a népek sorsa is. Az ókorban is minden aszerint történik, ahogyan a világhatalmak Isten népéhez viszonyulnak ahogy viszonyultak Istenhez, vagy Júdához, Isten aszerint bánt velük. Amelyik nemzet bántotta Isten fényét – Zakariás könyve 2,8 – azt az Úr nem sokáig tűrte, akkor elkerülhetetlenül jött Isten ítélete arra a pogány nemzetre. Ez akkor is jellemző volt, amikor Isten népe vétkezett és emiatt fenyítene kellett az ő szeretett népét, de aki kárörvendő szomszédos népként csúfolta Izraelt, vagy Júda népét, a szenvedő Úr népét lenézte, azokat is Isten nagyon keményen megítélte. Például Edom és Moáb megítélésének a leírásában ezek is előfordulnak a Jeremiás könyvében.

Isten tehát úr a népek fölött, és úgy uralkodik fölöttük, hogy eközben az ő szeretett népére tekint, értük cselekszik, még akkor is, ha az ő népe vétkezett ellene. Közben éppen az ő népének a jövőjét, megtartatását készíti elő a legnagyobb mélység idején is, illetve készíti a népéből érkező Messiás, Szabadító érkezését. Tehát azért is uralkodik a nemzetek népek fölött hatalmasan, ha kell ítélettel, mert készíti az ő Isteni terve, célja megvalósulását. Tudjuk, hogy valóban az Úr Jézus eljött.

A babiloni birodalom után jött a méd-perzsa birodalom, majd a görög birodalom, a római birodalom és ez utóbbi idejében megérkezett az Úr Jézus erre a világra és elvégzett mindent. Számunkra, akik ez után élünk, még szebben lehetne azt mondani az üzenet szempontjából, hogy nemcsak a Messiás érkezését készíti Isten már az ókorban is, hanem az Úr Jézus második jövetelének az elkészítése és bizonyossága is ott van az igei üzenetben. Amilyen biztosan eljött az Úr Jézus akkor, olyan biztosan eljön most is. Ami ma is történik a világban, nagyhatalmak, vagy kisebb országok alakulásában, vagy pusztulásában, elindulásában, megítélésében, befejezésében, az mind az Úr Jézus érkezését készíti. Az idők jelei kö-

zé tartozik a háborúk megléte, a nemzetek egymás elleni támadása, a hatalmak mások fölötti győzelme, különböző politikai színjátékok zajlása, de Isten eközben az ő népéért cselekszik ma is és közben készíti az Úr Jézus érkezését. Milyen jó azt kimondani, hogy Jézus akár ma is eljöhethetne, hiszen minden kész.

A próféciában azt mondta a babiloni birodalom idejében, hogy ennek a birodalomnak az ítélő kardja, amit Isten használ, amikor Nebukadneccár hadvezért használja, hogy nem nyugodhat meg, nem kerülhet a hüvelyébe a kard, mert az Úr rendelte így – a filiszteusokról szóló részben olvassuk –, az elkerülhetetlen. Ezt a pogány nemzetek mindegyikének át kellett élnie. Isten ítélete, ebben is mutatja az ő hatalmát a népek fölött, az ő népe érdekében cselekszik, az ő népéhez fűződő viszonya szempontjából bánt mindig az ő népéhez nem tartozó nemzetekkel, pogányokkal és közben készítette az újszövetségben az Úr Jézus jövetelét. Azóta pedig az ő második jövelele van készülóban.

A furcsa azonban, hogy valamiért Jeremiásnak közbe kellett iktatnia azt a két verset, ahol a népéről van szó, miért kellett népe sorsáról beszélni az egyiptomiak és a filiszteusok megítélése leírása közben. Ráadásul az is fontos, hogy itt nemcsak Júdáról beszél, hiszen a babiloni birodalom csak Júda népét vitte el, hiszen az északi ország és az izraeli országrész már ekkor asszír fogságban volt. Itt Jeremiás nem Júdáról beszél, hanem Izraelről, Jákóbról, hiszen Isten szeme előtt az ő teljes népe ott van. Azt írja, hogy bizony az ő szeretett népét is ítélnie kell. A Károli fordítás 46,28-ben így hangzik: „Néked pedig nem vetek véget, hanem megverlek téged ítélettel, mert nem hagyhatlak teljesen büntetés nélkül.” Megbünteti népét, nem hagyhatja büntetés nélkül, ahogyan a pogányokat is megbünteti ítélettel. Népét is ítélnie kell, mert abban az időben Isten népe szinte úgy viselkedett, mint a körülötte élő pogányok.

Néhány résszel korábban, amikor Gedáliást, Júda helytartóját megölték a babiloni fogságot megúszó júdai vezetők és jó néhány követőjük úgy érezték, hogy Egyiptomba kell menekülniük, mert ott biztonságban lesznek. Isten világosan figyelmeztette őket, hogy ne menjenek, súlyos következményei lesznek, ítélni fogják őket Egyiptomban, a világhatalom nem menti meg őket, de mégis elmentek. Megtudjuk a szomorú igazságot, hogy Egyiptomban az ottani isteneket kezdték el imádni, és azután jött a babiloniak serege, Egyiptomot is lerohanta. Egyiptom is elpusztult abban az értelemben, hogy megszűnt világbirodalom lenni. Ennek a súlyos következményeit hordozták azok, akik nem a babiloni fogságba kerültek és nem maradtak Júda földjén. Ilyenek voltak például azok, akiket Isten nem vitt el a fogságba, ami már kegyelem volt Isten népe azon tagjai iránt, akiket így megőrzött. De ők annyira istentelenek voltak, hogy pogány bálványimádásba sülyedtek Egyiptomban.

Ha belegondolunk, láthatjuk, hogy sajnos Isten népe mindig is ilyen volt, mindig volt Istennek miért ítélnie az ő népét. A Károli fordítású Bibliában így olvassuk: „Hanem megverlek téged ítélettel.” Az új fordítású Bibliában így áll: „Megfenyítelek igazságosan”. Nem tudom, hogy e kettő közül melyik kifejezést szeretjük jobban hallani. Az új fordítású Bibliában az a szó szerepel, ami a magyar kifejezésünkben a szülői fenytetésre utal, amiben benne van, hogy a célja nem az elpusztítás, hanem valami kellemetlenség, fájdalom, amit okoz a szülő a gyerme-

kének, de céllal teszi. Tehát nem elpusztítani akarja, hanem valamiben segíteni. A Károli fordítás inkább azt a részt akarta kifejezni a cselekvésben, hogy bizony az Úr ítél. A babiloni fogság valóban kemény fenyítése volt Istennek, de Isten még a bibliai szóhasználattal is – ahol minden szónak megvan a maga jelentősége – jelezni akarta, hogy ez az ítélet, amivel népét sújtja, fenyítő ítélet, büntetés, fegyelmezés, semmiképpen sem akar a népének véget vetni, csak amilyen a népe, így kell vele bánnia.

A közelmúltban volt a reformáció ünnepe és vasárnap olvastuk a 47. részt. A napi csendességem során döböntem rá arra, hogy itt Isten hogyan bánik az ő népével. Eszembe jutott, hogy ez a bibliai szakasz is egyfajta reformációról akar beszélni. A reformáció azt jelenti, hogy amikor Isten népe és egyháza élete deformálódik – hasonlóan egy sima, fehér lap összegyűrődéséhez, deformálásához – akkor nagyon nagy szükség van a reformációra. Néha olyan súlyos Isten népének az élete, hogy még szakadások is vannak, olyan deformálódások, aminek maradandó következményei vannak. De Isten amikor az ő népét reformálni akarja, akkor nem valami újat teremt, hanem az eredeti állapotába akarja visszaállítani. Fantasztikus, hogy Istennek pillanatok alatt sikerül az ő népét reformálni.

A Szentírás azt mondja: „Egyedül az Írás”. Amikor Isten az ő népére tekint a legnagyobb deformálódása idején is, akkor olyannak látja őket – Kálvin János főleg, az institúcióban is arról beszél, hogy Isten, amikor az ő népére tekint, akkor mindig a Szabadítóban és a Szabadítón keresztül tekint rájuk, ránk. Isten mindig Jézusban néz ránk. Ha nem ezt tenné, akkor elvesznénk örökre. A reformáció nem azt jelenti, hogy Istennek valamit saját magában kellene megváltoztatni. Isten nem változik, az ő népét mindig az ő népének tartja, akkor is, amikor az súlyosan vét ellene, mert mindig Jézusban látja őket. Egyedül Krisztus – szól a híres reformációbeli mondat. Erről beszél a Szentírás. Mi, akik ilyenek vagyunk, bármit tehetnénk, nem tudnánk Istent arra ösztökélni, hogy ilyenek lásson minket. Egyedül Jézus, egyedül kegyelemből, egyedül hit által tudhatom, hogy ilyen vagyok és mégis milyennek lát az Isten az ő Fiában, Jézusban.

Mit tesz Isten, mit jelent a reformáció? Mivel tudja Isten, hogy mi ilyenek is vagyunk, azért az ő igéje által egyedül kegyelemből, egyedül Jézusért és egyedül hit által munkálva, elkezd a mi életünket is – ahogyan az ószövetségi népét is – reformálni. A gyűrött fehér lapot leginkább vasalóval lehetne reformálni, de tudhatjuk, hogy ezt a lapot soha sem lehet tökéletessé alakítani már. Mindig lesz a mi személyes életünkben is olyan bűn, olyan engedetlenség, olyan hamisság, ami miatt szükségünk van Isten kegyelmére, Jézusra és a hitre. Vannak közöttünk olyanok, akiknek az életében csupán egyetlen deformáció van, de az is elég. Az én életem sajnos ilyen. Úrvacsorát veszünk, és azt követően is könnyen tudunk vétkezni Isten ellen.

Júda népe, akiket Isten így szólít meg: „Ne félj én szolgám Jákob és ne rettegj Izrael”, ugyanilyen deformálódott volt. Sokkal gonoszabbak voltak, mint azok, akiket már a babiloni fogságba elvitt Isten. Isten mégis reformálni akarta őket. Itt jutott eszembe az az üzenet, hogyha Isten népe nem hallgat az igére, ha nem hallgatunk mi sem az Úr szavára, amikor tisztogatni akar bennünket, akkor van, amikor Isten keményebb eszközöket vesz igénybe, ilyenkor van szó fenyítésről. Júda

népe nagyon súlyos bűnbe esett, elhagyták az Urat, nem hallgattak a próféta szavára és jött a fenyítő ítélet. De hadd húzzam alá újra, hogy a fenyítés, ahogyan a családi életben is – a Zsidókhöz írt írt levél 12. részében olvassuk – szeretettel és azért, hogy megtisztuljon, megjavuljon az, akit fenyítenek. Ezért mondja itt Isten, hogy nem hagyhatja büntetés nélkül: „Megverlek téged ítélettel, megfenyítelek téged igazsággal, igazságosan, mert szükséged van erre, mert nem hallgattál rám.” Isten azonban ezt nem jókedvűen teszi.

Aki már fenyített meg saját gyermekeket, vagy unokát, tudja, hogy nem esik számára ez jól. Ha jól esik, az már problémás. Istennek azért sem esik jól, mert ha Isten népe ennyire gonosz, ennyire deformálódott az élete – talán a miénk is ilyen – és az Úr fenyít, miért nem végérvényesen ítél bennünket, mint a többi pogány nemzeteket, miért kivételezik Isten az ő népével. Hiszen, ha igazságos az Isten, akkor az ő népét is pusztítania kellene, mert vétkeztek. A 47. rész utolsó két versében lévő megdöbbenő kifejezés, a filiszteusokkal kapcsolatban a próféta feljajdul: „Ő szablyája az Úrnak, meddig nem nyugszol meg? Rejtsd el magadat a te hüvelyedbe, nyugodjál meg és hallgass! Miképpen nyughat meg, holott az Úr parancsolt néki? Askalonra és a tenger partjára oda rendelte őt.” Mivel az Úr parancsolt a kardnak, Babilonnak, ezért a filiszteusokat ítélnie kell. Ha eljön az ítélet, akkor nincs megnyugvás.

Isten népe számára is, amikor a reformáció nagy igazsága újra a Szentírás alapján elhangzott, hogy Jézusban tekint ránk az Isten, akik az Úr Jézust követjük és benne hiszünk, akik elfogadtuk a kegyelmet, azért nem ítéli a népét végérvényesen, mert az Úr Jézust ítélte. Az Úr Jézus számára sem volt ez, hogy „szablyája az Úrnak meddig nem nyugszol meg”, Jézus számára nem volt menekvés az ítélettől. Az Úr rendelte az Úr Jézus elleni ítélet végrehajtását is. Ott is Isten eszközeként használhatott embereket, a római helytartót, Izrael akkori királyát, akik istentelenek voltak, de az Úr akarta az Úr Jézust is megítélni.

Most újra hadd említsem, hogy amikor az Úr Jézus az Atyának azt mondja az imádságában, hogy „Atyám, neked minden lehetséges, ha lehet múljék el tőlem ez a pohár”, akkor ezzel azt mondta ki ő is, hogy hátha meg lehet úgy oldani ezt a nehéz kérdést, hogy mégse kelljen megítéltetnie. De a poharat ki kellett innia. Az Úr Jézus esetében is az ítélet végrehajtatott. Számomra ezért a 47. rész, noha Filiszteáról szól és az elsődleges jelentése az ószövetségi kijelentésnek az, hogy Isten ítélete sújtja a filiszteusokat, de az elmondottak miatt nekem ez az igeszakasz eszembe juttatta, hogy mi történt Jézussal. Biztos, hogy Isten népének csak azért kell néha fenyítő ítéletet szenvednie, és ugyanakkor nincs végérvényes pusztulás, mert az Úr Jézust ítélte meg Isten.

Ha ez nem történik meg, akkor hiába vagyunk Isten népe, bennünket is el kell ítélnie végérvényesen. De megtörtént. Ezért mondja Isten: „Ne félj te én szolgám, Jákob, azt mondja az Úr”. Az már önmagában vigasztaló, hogy Jákobnak mondja kétszer is. Az ő neve a csaló jelentést hordozza. Isten teljes népe olyan, mint az ősapja, bűnös és vétkes, de nem kell félnie, mert az Úr megszabadít. Amikor arról van szó, hogy nem nyugodhat meg a kard, a szablya, Isten népe kapcsán a 47. rész végén, ezt mondja ugyanezzel a szóval, hogy te megnyugszol; te békességben lakhatsz majd ezen a földön, mert az ítélet, az ítéletem nem végérvényes. Isten népe

tehát fenyítették, mert Jézus hordozta el a végérvényes ítélete, ez a váltságnek títka. Természetesen a fenyítés használhat.

Jó pár évvel ezelőtt, amikor teológus voltam és Kárpátaljára vittünk orosz nyelvű Újszövetséget legációba menve az ottani református gyülekezetekbe, olyan időben, amikor még nem volt szabad Bibliát átvinni a határon. A '90-es évek elején, akkor többször is tapasztaltuk Isten megtartó kegyelmét. Hozzászóltam, hogy kétszer vagy háromszor is úgy tudtunk átmenni a határon, hogy Isten megőrzött bennünket. Ezért fölháborodtam, amikor az Úr nem tette meg, hogy megmentessen egy nagyon kellemetlen helyzettől és 22 órát, majdnem egy egész napot, kellett várakozni Záhonyban a határon a Kárpátaljai oldalon. Akkor a Szovjetunióban puccs történt és a határt emiatt zárták le, ahogy ez utólag kiderült. Nekem nagyon rosszul esett, hogy Isten miért nem végezte el úgy, hogyha nagyon lassan is, de pár óra alatt át tudjunk menni a határon. Nem voltam életveszélyben, de visszagondolva, engem Isten megtanított arra, hogy merjek akkor is bízni benne, amikor a dolgok nem úgy alakulnak, ahogyan én szeretném és arra is, hogy nemcsak 4-5 órát lehet türelmesen várni egy helyzetben, hanem hosszabb ideig is, továbbá merjem rábízni magam. Ne az Úr cselekvésétől tegyem függővé, hogy bízom benne. Valójában ez példa volt számomra arra, hogy kellemetlenség történik, egyfajta fenyítés talán, Isten tanít, de az ígében is olvashattam, hogy legyenek türelmesebb és bízzam Istenben ilyen helyzetekben.

Amikor Isten az ő népét, vagy a hívő embert reformálja, akkor van amikor az ige is elég, és van amikor fenyít.

Az egész ige szöveggörnyezete is nemcsak arról beszél, hogy az ő népe iránt kegyelmes Isten. A népéről való kijelentés közbeiktatása az egyiptomi és a filiszteusok ítéletének leírása közé azt hirdeti, hogy Isten ezekkel a pogány nemzetekkel is kegyelmesen akar a végén bánni. Itt ítéletről olvasunk, de Egyiptommal kapcsolatban is elhangzik, hallottuk a felolvasásban: „De azután úgy lakoznak abban, mint azelőtt, azt mondja az Úr”. Moábbal kapcsolatban a 48. rész utolsó versében pedig: „de visszahozom Moábot a fogságból sok idő múlva, azt mondja az Úr”. Több nemzettel kapcsolatban is azt olvassuk, hogy nagyon súlyos az ítélet, de a bibliai versen belül mégis jelzi Isten, hogy ad szabadulást még a pogányoknak is.

A prófécia ítéletről szól, népe iránti fenyítő ítéletéről is, de mégis végső soron még a pogány népek szabadulását akarja meghirdetni. Ítélté őket, de még közülük is szabadít Isten. Itt is úgy érzem, hogy Jézusért. Az Úr Jézusért Isten még Egyiptomnak, Elámnak és Moábnak is kegyelmet és szabadulást hirdetett.

Istennek nagy ajándéka, hogy Pünkösdkor voltak ott Egyiptomból, Elámból és Kréta szigetéről is zsidók, akik hallották az igét és azután vitték haza az evangéliumot. A 47,4-ben a filiszteusokkal kapcsolatban van szó Kréta szigetéről és az írásmagyarázók azt mondják, hogy a filiszteusok onnan származtak. A pünködsdi események jelzik, hogy Isten kegyelmesen akar bánni még a filiszteusokkal is.

Mi ezeket tudjuk, az ószövetségben tudunk Ráhábról, aki Jerikóban maradt életben, mert hitt az Úrnak, tudunk a moábita Ruthról, Naámánról és még lehetne sorolni pár olyan pogányt, aki Isten népévé lettek, de az Úr Jézus eljövételével kitágult a kegyelem és a szabadítás, a pogány nemzetek, például a magyar nép is meghallhatta az evangéliumot. Azért, mert Isten kegyelmes is, az ítéletét Jezu-

son hajtotta végre egyszer, s mindenkorra. Ezért van, hogy Jézusra, előre tekintve a jeremiási próféciában is ott van Isten kegyelme még a pogány népek megítélésénél is.

Bennünket ez abban bátorít, hogy merjünk úgy tekinteni azokra, akik még ma úgy élnek, mintha pogányok lennének. Mindegyikünknek van ilyen embere, nehezebben, vagy könnyebben elviselhető embere, olyan világi vezetője, akire úgy tekinthetünk, mint aki pogány, aki bántja Isten népét, aki miatt talán ma is nehéz Isten népe helyzete, de ahogyan Jeremiás is kimondta „Ó kard, állj meg, nyugodj meg”. De nem lehetett, mert Isten ítélni akart, de mégis megnyugodott ez a kard, amikor Jézus elhordozta az ítéletet, a legkeményebb pogánynak is lehet megtérése.

Saul nem volt pogány, de Isten népe ellen pogányként viselkedett. De Damaszkuszban ő is megtért, még ott is voltak keresztyének. Damaszkuszt is ítélte Isten, a jeremiási prófécia szerint, de Pünkösöd után ott is voltak keresztyének. A mi pogányaink olyanok, akikért lehet hűséggel imádkozni, akiket lehet hűséggel, áldozatosan szeretni és Isten munkálkodhat bennük is.

Segítsen minket Isten abban, hogy legyünk olyanok, mint Jeremiás, aki élte a maga hívő életét, képviselte Istent a maga helyén, Júdában és Egyiptomban is, mindenképpen Isten munkálkodott általa.

Imádkozzunk!

Köszönjük mennyei Atyánk, hogy mi biztosan tudhatjuk, hogy tiéd minden hatalom mennyen és földön. Áldunk, hogy mindezt az Úr Jézuson keresztül gyakorlod, Lelked által munkálsz ma is. Szeretnénk arra kérni, hogy merjük ezt hinni. Add, hogy hadd tudjunk imádkozni emberekért és nemzetekért, olyan nemzetekért is, ahol bajok vannak, háborúk, szenvedés. Segíts Urunk, hogy merjünk úgy imádkozni, mint a te hívő néped mindig is tette. Könyörülj meg rajtunk Urunk, hogy hadd tudjuk szeretettel hordozni azokat, akik esetleg nehéz embereink a családban, vagy a szomszédaink között, vagy a munkahelyen, add, hogy tudjunk úgy tekinteni rájuk, hogy nekik is szükségük van a kegyelemre.

Könyörülj rajtunk Urunk, hogy engedjünk a te szavadnak, hogy ne kelljen fenytened bennünket sem. De köszönjük, ha szükséges, ezt is teszed. Arra kérünk Urunk, hogy amikor fenytasz, ha nem is esik jól, mégis alázattal, hittel engedelmeskedjünk neked. A te reformáló munkádat végezd a mi személyes életünkben is, kérünk. Köszönjük, hogy az Úr Jézusért bennünket nem ítélisz el soha. Áldunk ezért a kegyelemért.

Imádkozunk azért, hogy légy ott a beteg testvéreink mellett, a kórházban levőkön is könyörülj meg, akik műtét előtt, vagy után vannak, nekik is segíts. Add Urunk, hogy a nehéz körülményeik között is merjenek benned bízni. Te látod Urunk, hogy népünk is mennyire rászorul a te kegyelmedre, vezetőinknek is csak a te isteni kegyelmed és gondviselésed adhat megoldásokat, amikor nehéz döntéseket kell hozniuk. Kérünk, segíts értük imádkoznunk hűséggel.

Ámen.